

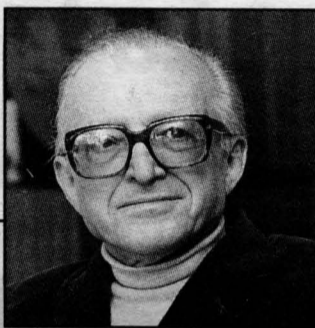
EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Fi de festa?

L'any 1974 Éditions Albin Michel, de París, va publicar un llibre d'Henry Kubnick que duu per títol *La grande peur de l'an 2000*. L'editorial Plaza & Janés en va publicar la traducció castellana.

El llibre té tot l'aire d'aspirant a *best-seller* i la veritat és que desconec la sort que li fou reservada. Però ara, rellegint-lo un quart de segle després de la seva aparició i trobant-nos a tocar de l'any 2000, es pot qualificar de curiós. Porta un subtítol molt expressiu: "Serà l'any 2000 el final del món profetitzat en totes les èpoques?" Doncs qui sap... Cada vegada es generalitza més la sensació que s'acaba una etapa —que, com tot-hom sap, ha estat complicadíssima— i en comencem una altra plena d'incògnites que són motiu de grans preocupacions. Aquí, ara mateix, els diaris d'una mateixa data ens porten la notícia que hi ha porcs senglars al Tibidabo i que científics catalans fan esforços perquè no s'extingeixi una rara espècie de granota que és un dels éssers més verinosos que existeixen. Així, considerat en fred, no hauria estat millor que provessin d'extingir-los? Ratlla enllà, ratlla ençà, se'ns fa saber que el jardiner de la Universitat de Barcelona presenta la seva candidatura per a rector de la institució docent. És una persona molt ben considerada per estudiants i professors i la seva actitud pot significar un cant a l'optimisme en una època que se'n necessita molt. Però no es pot evitar un desconcert general.

Si ampliem la nostra taffereria al camp internacional, la torbació augmenta. John Chew, professor d'una petita Universitat de Florida (EUA) ha establert un negoci que consisteix a oferir als seus clients un servei de momificació (un cop morts, naturalment), a base d'embolicar els cossos amb benes de fil irlandès i po-

Pere Calders

liuretà. El professor assegura una conservació de tanta durada com la que van aconseguir els egipcis. Sembla que li plouen els encàrrecs.

Però on els canvis prenen un caire més apocalíptic és en una nova branca de la ciència que té el nom, no sé si provisional, d'enginyeria genètica. Les notícies sobre aquest tema s'atropellen, i alhora d'assabentar-nos que la fecundació artificial ha permès l'embaràs d'una dona de 60 anys, amb bessonada i part feliç, se'ns in-

forma que una mare negra ha tingut un fill blanc, gràcies a tècniques d'última hora. Sembla que, d'aquí a no res, podrem fer el que vulguem amb els perfils de nassos, orelles i posat general dels descendents que participen en allò que se'n diu estat de bona esperança. Tot podrà ésser a la carta.

A principis del segle actual, un milionari nord-americà excèntric (tots ho són poc o molt), va instituir un premi dotat amb un milió de dòlars. Les bases disposaven que el guanyaria el primer home que quedés en estat de gravidesa i donés a llum venturosament. Crec que el milió de dòlars inicial, amb l'acumulació d'interessos, representa una quantitat per fer ballar caps, conviccions i consciències. Es poden produir grans sorpreses.

No em puc estar de pensar que el milionari americà feia una mica de broma, però si visqués ara, potser estaria una mica alarmat. Amb la fecundació *in vitro*, l'aprofitament de teixits de fetus avortats i els avenços de la cirurgia pel que fa a les cesàries, es poden esperar esdeveniments sensacionals d'un moment a l'altre.

Ah! I això sense entrar en detalls que no seria prudent de posar en un full que pot caure en mans de menors d'edat.

Sóc conscient que tot això només és un petit tast del que ens espera. Estic segur que a qualsevol lector li ballen pel cap, ara mateix, coses molt més alarmants.

DUNIA LORDA VIDAL